

[Hans Nielsen.]

en Afdragstid paa 15 Aar. Det er muligt, at man paa denne Maade kunde komme til en Forstaaelse om dette Spørgsmaal; saa vilde de, der var i Stand til at afdrage hurtigere, antagelig faa en højere Kurs paa deres Obligationer end de, der ønsker en længere Afdragstid.

Lovforslaget stiller til Raadighed 20 Mill. Kr. i alt, nemlig 14 Mill. Kr. til Udlaan til Skibe og 6 Mill. Kr. til Udlaan til andre Formaal til Fremme af Fiskerierhvervets Produktion og Omsætning her i Landet, og jeg synes, det er et saa stort og favorabelt Tilbud fra Statens Side, at man ikke ret vel kan forsvare fra nogen Side at afvise det.

Bestemmelserne i § 6, Stk. B., Punkterne 1—3, der angaar Pantsætning eller Foretagelse af Udlæg i Fartøjer, hvoraf Renter og Afdrag ikke er blevet betalt, er uforandrede fra det forrige Forslag. Jeg gjorde allerede i Fjor en Bemærkning om, at den Frist af 14 Dage, der er fastsat for en saadan Forretnings Udøvelse, er noget kort; den er ogsaa kortere end efter de tilsvarende Bestemmelser i den norske Lov, men det er jo muligt, at vi ogsaa paa dette Punkt kan enes med den højtærede Minister om mindre Ændringer.

Lovforslaget er overhovedet i alt væsentligt, som det blev forelagt i Fjor. Grundfonden vil blive 500 000 Kr. mindre, idet de 500 000 Kr. Obligationer fra Erhvervenes Laanefond, som i Fjor skulde henlægges til Grundfonden, nu udgaar; men til Gengæld er der indføjet en Bestemmelse i § 2, 2det Stykke, hvorefter Afdragsbeløbene for Grundfondens Regning i særlige Tilfælde kan anvendes til Overtagelse til Parikurs af Banken for særlige Arter af Laan.

Det forekommer mig, at dette er en meget fordelagtig Bestemmelse. Vi har i den forløbne Sommer set, hvilke Vanskeligheder der kan være for Fiskerierhvervet, fordi vi mangler et Kreditinstitut som det, der her er Tale om. Der blev i Sommer foretaget en af de største Fiskeriekspeditioner, vi har haft her i Landet, men til Trods for, at Staten havde bevilget Penge til en saadan Ekspedition, kom man dog ud for den Situation, at det beroede paa, hvorvidt en enkelt Mand ved denne Lejlighed paa sin egen private Bankkonto kunde skaffe de fornødne Penge — det drejede sig om en 300 000—400 000 Kr. Det gik godt denne Gang, fordi vedkommende Mand var i Stand til at præsteret saadant Udlæg; men selvfølgelig kan Fiskerierhvervet ikke i Fremtiden være baseret paa noget, skal vi sige saa tilfældigt og usikkert, som det er,

om de Folk, der faar med slige Fremstød at gøre paa Fiskerierhvervets Omraade, er i Stand til paa deres private Bankkonto at trække saa store Beløb, som der kan være Tale om.

Jeg skal paa det bedste anbefale Forslaget, idet jeg haaber, at det maa lykkes Rigsdagen at blive enig om dette Forslag i denne Samling. Vi skal jo i alle Tilfælde have en Lov før den 1. April, idet man ellers til den Tid vil staa uden nogen som helst Udlaansmidler til Fiskeriet.

Vanggaard: Ved denne Sags første Behandling i Fjor udtalte jeg paa mit Partis Vegne en Del Betæneligheder ved at forlade den hidtidige Form for Statens Finansiering af Fiskeriet, nemlig gennem vore gamle, prøvede Laanelove. Disse har virket til Fiskernes Tilfredshed, de har i meget høj Grad været til Nytte for Fiskeriets Fremgang, det er sikkert nogle af de nyttigste Penge, Staten har laant ud, og der kunde derfor opkastes det Spørgsmaal, om man bør forlade den hidtidige Form for Laaneverksamheden uden at have noget nyt og bedre at sætte i Stedet.

Disse Betæneligheder fremsatte jeg i Fjor, og jeg ser ogsaa, at Dansk Fiskeriforening ganske vist enstemmigt har sluttet sig til Forslaget, men dog kun med et forholdsvis Faatal af Stemmer, hvad der sikkert er et Udtryk for, at man har været i høj Grad tilfreds med den Laaneverksamhed, der hidtil har været udfoldet, og den Form, den har haft. Det vil derfor have sine Betæneligheder at forlade denne, saa meget mere som alle Partier har staaet samlede om dette Spørgsmaal; der har ikke været, om jeg saa maa sige, Partipolitik i det, vi har altid kunnet vedtage disse Laanelove i skøn Enighed.

Nu kan det jo ikke nægtes, at Rigsdagen ved dette Forslag delegerer noget af sin Myndighed til et saadant Kreditinstitut, og derfor vil det Spørgsmaal naturligt opstaa ogsaa til fornyet Overvejelse ved denne Lejlighed, om det, vi gaar ind til, er et Fremskridt. Naar vi imidlertid ser paa dansk Erhvervsliv i videre Forstand, vil man vel ikke kunne fragaa, at der her kan ydes Støtte under heldigere Former, end det hidtil har været Tilfældet, i alt Fald lettere og maaske ogsaa under bedre Former. Letheden kan der jo disputeres noget om; vi har jo ikke de allerbedste Erfaringer fra alle Virksomheder, som Staten hidtil har finansieret, men for disse Fejltagelser bærer jo Rigsdagen sit Ansvar, og man maa haabe, at det nye